

турбота або опіка, призначається піклувальник у справах, що викликають труднощі у батьків або опікуна».

Зокрема, піклувальник призначається для управління майном, яке зазначена особа набуває в разі смерті когось або яке йому буде безоплатно надано третьою особою за угодами між живими, якщо спадкодавець у заповідальному розпорядженні, а третя особа при наданні встановили, що батьки або опікун не повинні здійснювати управління майном. Спеціальне піклування «належить встановити також у тому випадку, якщо є умови для призначення опіки, проте опікун ще не призначений» (§ 19 093). Призначається піклування й над зачатого дитиною для дотримання його майбутніх прав тою мірою, якою ці права потребують охорони (§ 1912 (1)). Проте батьківські обов'язки з охорони зберігаються «неначебто дитина вже народилася» [2]. Отже, між поняттями «опіка» та «піклування» над неповнолітніми по ЦУН та СК України немає подібності.

Зосередившись на майновій стороні опіки над неповнолітнім, ЦУН досить докладно регламентує передумови встановлення опіки немайнового характеру. Саме тут чимало оригінальних, самобутніх рішень, глибоке вивчення яких може виявитися корисним для української науки, вдосконалення законодавства, правозастосування. Також це дає підстави для висновку про можливість запозичення позитивних напрацювань окремих країн в означеній сфері.

Список використаної літератури:

1. Нечаева А. М. Защита личных прав несовершеннолетнего гражданина в семейно-правовой сфере по Гражданскому Уложению Германи / Александра Матвеевна Нечаева // Государство и право. — 2011. — № 3. — С. 86-94.
2. German Civil Code. BGB [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://www.gesetze-im-internet.de/englisch_bgb/englisch_bgb.html#p6013

АПАЛЬКОВА І. С.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри цивільного процесу, кандидат юридичних наук

СУБ'ЄКТИ ПРАВА НА ЗВЕРНЕННЯ ДО ВЕРХОВНОГО СУДУ УКРАЇНИ

На сьогоднішній день основним завданням для нашої країни є реформування судової системи та наближення до європейських стандартів, оскільки метою України — вступ до Європейського Союзу, а відповідно повноправним її членом.

Відповідно сучасні тенденції реформування системи судочинства спонукають звернути увагу на її найвищу інституцію – Верховний Суд, оскільки саме його правовий статус на сьогоднішній день є предметом багатьох дискусій.

Забезпечення кожному права на справедливий суд та повагу до інших прав і свобод при здійсненні правосуддя у цивільних справах на засадах верховенства права досягається, зокрема, шляхом забезпечення права на оскарження судового рішення та його перевірки судом вищестоящої інстанції, в тому числі Верховним Судом.

Сучасний стан судової системи України вже тривалий час зазнає неабиякої критики не тільки від представників юридичної спільноти, але й від суспільства загалом. Причин тому багато, серед них: високий рівень корупції, високий рівень завантаженості суддів, брак часу на вивчення суддею справи, правового матеріалу спору та відповідної судової практики, брак уніфікованої судової практики у певних категоріях спорів, брак досвіду у вирішенні певних категорій спорів, відсутність додаткової спеціальної освіти суддів, недостатнє матеріально-технічне забезпечення, відсутність спеціалізації судів і, відповідно, стійкої та поглибленої спеціалізації суддів.

Стосовно змін до Цивільного процесуального кодексу України, то на теперішній час існує лише проект, що дещо ускладнює визначення правового статусу та компетенції Верховного Суду.

Аналізуючи за чинним ЦПК України коло осіб, які можуть бути суб'єктами права на звернення до Верховного Суду із заявою про перегляд судового рішення у цивільній справі, залежно від того, що стало підставою для такого звернення, можна поділити на 2 групи:

1) суб'єкти права на звернення до Верховного Суду у зв'язку із неоднаковим застосуванням судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм права; неоднаковим застосуванням судом касаційної інстанції одних і тих самих норм процесуального права – при оскарженні судового рішення, яке перешкоджає подальшому провадженню у справі або яке прийнято з порушенням правил підсудності або встановленої законом компетенції судів щодо розгляду цивільних справ; невідповідністю судового рішення суду касаційної інстанції викладеному у постанові Верховного Суду висновку щодо застосування у подібних правовідносинах норм матеріального права;

2) суб'єкти права на звернення до Верховного Суду у зв'язку із встановленням міжнародною судовою установою, юрисдикція якої визнана Україною, порушення Україною міжнародних зобов'язань при вирішенні справи судом [1, с. 66].

Щодо ж стосується осіб, які не брали участі у справі, але коли суд вирішив питання про їх права й обов'язки. Відповідно, дані суб'єкти звертаються до суду з апеляційною чи касаційною скаргою саме тому, що суд вирішив питання про їх права й обов'язки, а отже вони мають особисту юридичну заінтересованість в результаті розгляду справи. Крім того, саме

за їх скаргою суд апеляційної чи касаційної інстанції відкриває апеляційне чи касаційне провадження у справі. Тобто своїми процесуальними діями дані особи безпосередньо впливають на виникнення цивільних процесуальних правовідносин з судом апеляційної чи касаційної інстанції. Таким чином, можна зробити висновок, що особи, які не брали участі у справі, коли суд вирішив питання про їх права й обов'язки, і які на цій підставі подавали апеляційну чи касаційну скаргу в цій справі, з моменту їх звернення до суду можна вважати особами, які беруть участь у справі. Не притягнення їх судом першої інстанції до участі у справі є наслідком не відсутності у них юридичної заінтересованості у цій справі, а помилкою суду, а тому така помилка не може впливати на правовий статус даних осіб та обмежувати їх процесуальні права.

Список використаної літератури:

1. Апалькова І.С. Перегляд судових рішень Верховним Судом України: Дис. ... канд. юрид. наук. – Одеса, 2015. – 200 с.

БУТ І. О.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри цивільного процесу, кандидат юридичних наук

ЩОДО ПРОВАДЖЕНЬ ЦИВІЛЬНОГО ПРОЦЕСУ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ ТРЕТЕЙСЬКИМ РОЗГЛЯДОМ, ЗА ПРОЕКТОМ ЗАКОНУ УКРАЇНИ № 6232 ВІД 23 БЕРЕЗНЯ 2017 РОКУ

Проектом Закону про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів № 6232 від 23 березня 2017 року (далі – Проект) запропоновано викласти Цивільний процесуальний кодекс України (далі – ЦПК України) в новій редакції [1]. Грунтовні зміни, що пропонуються авторами законопроекту, стосуються впровадження ідей Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015–2020 роки, затвердженої Указом Президента України від 20 травня 2015 року № 276/2015, в тому числі щодо розширення переліку категорій справ, які можуть розглядатися судами у спрощеному провадженні [2]. Передбачаються зміни і щодо проваджень в структурі цивільного процесу, пов'язаних з третейським розглядом. Так, Розділ VIII Проекту «Провадження у справах про оскарження рішень третейських